

บทที่ ๒

คำเกิดใหม่

คำเกิดใหม่ที่จริงบางคำคือ*คำประสม*นี้เองแต่เกิดมีการเปลี่ยนแปลงทางภาษาจึงทำให้คำนั้นๆ มีรูปลักษณะต่างกับคำเดิมไป กล่าวคือ แทนที่คำต้นกับคำท้ายจะเป็นคำเต็มๆ กลับเป็นคำเต็มๆ แต่เพียงคำท้ายเท่านั้น ส่วนคำต้นกลายเป็นพยางค์ *กะ มะ ตะ ประ มะ นะ สะ* ฯลฯ ลงไว้หน้าคำคล้ายอุปสรรคในบาลีสันสกฤตและเขมร ต่างกันก็แต่อุปสรรคของภาษาดังกล่าวนั้นกำหนดขึ้นเพราะเพื่อประโยชน์ทางไวยากรณ์ ส่วนอุปสรรคของไทยไม่ได้นั้นกำหนดขึ้นเพราะเหตุนี้แต่เกิดขึ้นเพราะการกร่อนเสียงบ้างแบ่งคำผิดบ้าง ฯลฯ ดังจะกล่าวต่อไป การลงอุปสรรคก็เป็นไปเพื่อเหตุผลทางเสียงเป็นสำคัญ การพิจารณาคำที่เกิดใหม่นี้จึงพิจารณาที่อุปสรรคมากกว่าอื่นด้วย เหตุที่อุปสรรคของเรามีแต่รูปร่างเป็นอุปสรรค แต่ไม่ได้ใช้อย่างเดียวกับอุปสรรคแท้ๆ อย่างในภาษาบาลีสันสกฤตและเขมร จึงเรียกอุปสรรคของไทยว่า **อุปสรรคเทียม** และคำเกิดใหม่ที่จะกล่าวต่อไปนี้ก็คือ คำที่มีอุปสรรคเทียมอยู่ต้นคำในลักษณะต่างๆ กัน

อุปสรรคเทียม คือส่วนที่ประกอบหน้าคำไทย เพื่อประโยชน์ในทางเสียง อันอุปสรรคนี้ตัวเองไม่มีความหมาย เมื่อประกอบหน้าคำแล้วก็ไม่ได้ช่วยให้เกิดมีความหมายอื่นใดเป็นพิเศษ นอกจากจะทำให้การออกเสียงสะดวกฟังไพเราะ และก็ทำให้คำไทยกลายเป็นคำมากพยางค์ไปได้

อุปสรรคเทียม อาจแยกได้เป็นประเภทต่างๆ ดังนี้

๑. **ที่นำหน้านาม** ได้แก่ *กะ มะ ตะ สะ* ซึ่งเชื่อว่า กร่อนเสียงมาจากคำบางคำบ้าง แบ่งคำผิดบ้าง ที่เทียบแนวเทียบผิดก็มีบ้าง

ก. ที่กร่อนเสียง ได้แก่ มะ กับ ตะ

มะ

๑) ที่นำหน้าชื่อไม้ผล อันได้แก่ มะม่วง มะขาม มะยม กร่อนเสียงมาจาก *หมาก* คำ *หมาก* หมายถึงผลไม้ (ปัจจุบันมาจำกัดใช้ หมายถึง*หมาก*ที่กินกับพลู่เท่านั้น) หรือสิ่งที่ลักษณะกลม เช่น *หมาก*เก็บ *หมาก*กรุก เมื่อนำหน้าชื่อในลักษณะคำประสม *หมาก* เป็นคำตัวตั้งให้รู้ว่า สิ่งนั้นคืออะไร ชื่อตามมาเป็นคำขยายบอกลักษณะของคำตัวนั้น แต่ดั้งเดิมชื่อผลไม้ ใช้ *หมาก* นำหน้าในฐานะตัวตั้งทั้งสิ้น ดังคำ *หมาก*ม่วง *หมาก*ขาม *หมาก*กลาง ในศิลาจารึกพ่อขุนรามคำแหง ปัจจุบัน*หมาก* กร่อนลงเหลือ *มะ* ชื่อต้นไม้บางอย่างที่ไม่ใช่ไม้ผลมี *มะ* นำหน้าชื่อก็มี เช่น *มะ*ค่า *มะ*กา *มะ*หาด ส่วนที่นำหน้าชื่อผักก็มีเช่น *มะ*ระ สงสัยว่าไม่ใช่คำไทย เขมรใช้ *มฺระ*

๒) ที่นำหน้าคำบอกกำหนดวัน ได้แก่ *มะ*วัน *มะ*เรื่อง คงกร่อนเสียงมาจาก *เมื่อ* ดังที่เราใช้ *เมื่อ*วาน *เมื่อ*วานขึ้น หาใช้กร่อนมาจาก*หมาก*ไม้

ส่วนคำอื่นๆ ที่มี *มะ* นำหน้า เช่น *มะ*โรง *มะ*เส็ง *มะ*เรียง *มะ* คงไม่ได้กร่อนมาจากคำใด อาจจะมาจากคำเขมรว่า *โรง* *มฺสาวญ* *มฺริญ* ก็เป็นได้

ตะ

๑) ที่นำหน้าชื่อต้นไม้ ว่ากร่อนเสียงมาจาก *ต้น* เช่น *ตะ*ขบ *ตะ*คร้อ ก็น่าจะกร่อนมาจาก *ต้น*ขบ *ต้น*คร้อ

๒) ที่นำหน้าชื่อสัตว์ ว่ากร่อนมาจาก *ตัว* เช่น *ตะ*เข้ *ตะ*โขง *ตะ*เข็บ *ตะ*ขาบ ก็น่าจะกร่อนมาจาก *ตัว*เข้ *ตัว*โขง *ตัว*เข็บ *ตัว*ขาบ ที่นำ *ตะ* มาใส่หน้าชื่อสัตว์ แล้วนำมาใช้เรียกของอื่น โดยอนุโลมก็มีเช่น *ตะ*ปลิง คือ เหล็กที่ใช้เกาะวัตถุที่แยกให้ติดกัน โดยมากเรียกคำเต็มว่า *ตัว*ปลิง

๓) ที่นำหน้าคำที่มีลักษณะคล้ายตา ได้แก่ *ตะ*วัน *ตะ*ปู ว่ากร่อนเสียงจาก *ตา*วัน *ตา*ปู

ตะ ที่ไม่ได้กร่อนมาจากคำข้างต้นก็มี เช่น *ตะ*ม่อ น่าจะกร่อนมาจาก *ตอม่อ* หรือที่ ไม่ได้กร่อน แต่กลายเสียงมาจาก *สะ* ก็มี เช่น *ตะ*ไถ้ จาก *สะ*ไถ้ *ตะ*พาย จาก *สะ*พาย หรือที่เป็นเสียงเดิมจากภาษาอื่นก็มีเช่น *ตะ*โปก *ตะ*พัง จาก *ตุร*โปก กับ *ตุร*พัง (เขมร) และ *ตะ*บอง จาก *อุบง* ของ เขมร เช่นเดียวกัน และที่ยัง

ไม่รู้ที่มา ก็ยังมีอีกมากมายหลายคำ

สระ กร่อนจาก *สว* เห็นจะมีแต่ *สะ*ไว้ กล่าวว่ามีมาจาก *สว*ไว้

กร่อนจาก *สว* เช่น *สะ*คือ จาก *สว*คือ (ภาษาไทยใหญ่ ใช้ *สว*หรือ *สว*) ส่วน *สะ*เอว ไม่แน่ว่าจะกร่อนมาจาก *สว*เอว (มีใช้แต่ *สว*ตัว ว่าเหนื่อย *สว*ตัวแทบขาด) หรือ *สะ*ดัง จะกร่อนจาก *สว*ดัง ก็เป็นเรื่องได้แต่สันนิษฐาน (เขมรมี *ส*ดัง แปลว่า ไม่ *สะ*ดัง)

การที่เกิดการกร่อนเสียงดังกล่าวข้างต้น คงเป็นเพราะคำที่มาด้วยกัน ๒ พยางค์หรือมากกว่านั้น เรามักออกเสียงพยางค์ท้ายหนัก พยางค์หน้าเบา เพราะเสียงไม้ได้เน้นที่นั่น พยางค์ที่ไม่ได้เน้น เสียงอาจจะสั้นลงด้วย เบาลงด้วย ไม้ซำก็ได้ยินเพียงบางส่วน ไม่เต็มคำ ดังกล่าวแล้วเรื่องเสียงเน้น คำที่ออกเสียงไม้เต็มคำคือ คำที่เสียงกร่อนไป

ข. ที่แบ่งคำผิด มีแต่ *กะ* เท่านั้น

กะ ที่ได้มาจากแบ่งคำผิด เป็นชื่อนก ชื่อผัก ชื่อสิ่งที่มีลักษณะนามที่มีคำลูก นำหน้า ได้แก่

ชื่อนก มี *กะ*จิบ *กะ*จอก *กะ*จาบ จากคำนกจิก นกจอก นกจาบ
ชื่อผัก มี *กะ*โถม (ชื่อผักที่มี *กะ* นำหน้า มี *กะ*เจด *กะ*สัง เขมรมีใช้ตรงกันเป็น กัญแฉด กุรสังทาบ)

ชื่อสิ่งที่มีลูกนำหน้า มี *กะ*ดุม จาก ลูกดุม

การที่เกิดการแบ่งคำผิด อาจเป็นเพราะคำใดมี *ก* ลงท้ายเป็นตัวสะกด เรานิยมออกเสียงเป็น *กะ* เช่น หกล้ม เป็น หก*กะ*ล้ม ตกใจ เป็น ตก*กะ*ใจ คำ นกจิบ นกจอก จึงออกเสียงเป็น นก*กะ*จิบ นก*กะ*จอก ไปด้วย เมื่อต้องการเรียกแต่ชื่อ ไม่มีคำ ลูก หรือ ผัก คำ *กะ* จึงติดมาด้วย บางคำ เช่น ลูกดุม ใช้ได้ทั้ง ลูกดุม ลูก*กะ*ดุม หรือ *กะ*ดุม (ปัจจุบันใช้ *กระ* ในคำที่เขียน *กะ*ข้างต้น)

ค. ที่เทียบแนวเทียบผิด มี *กะ* (หรือ *กระ*) และอื่นๆ

การที่จะถือว่าเทียบแนวเทียบผิด จะต้องรู้ว่าเดิมคำนั้นเป็นอย่างไร คำ *กะ*บอก *กะ*บุง *กะ*ดุก *กะ*ดัง ที่มี *กะ* ในภาษาของเรา ในภาษาไทยถิ่นอื่นๆ มี ไทยใหญ่ เป็นต้น ไม่มี *กะ* หน้าคำ การที่เราใส่ *กะ* ข้างหน้าคงจะได้เห็นคำที่มี *กะ* อื่นๆ เป็นแนวเทียบมากกว่าอื่น

ส่วนคำอื่นๆ อุปสรรคไม่ได้กำหนดแน่ แล้วแต่คำที่มาข้างหน้า
ได้แก่ คำ ขโมยโจร เต็ม ข เป็น ขโมยขโจร จมูกปาก เต็ม จ
เป็น จมูกจปาก ยศเกียรติ เต็ม พ เป็น พยศพเกียรติ พระสูตรวินัย
เต็ม พระ เป็น พระสูตรพระวินัย แต่คำเหล่านี้ถือเป็นภาษาปาก ไม่ได้
ได้กำหนดเป็นมาตรฐาน บางท่านถือว่า ข จ พ ที่เต็มเข้าไปนั้นเพื่อ
ไม่ให้เสียงคอนกัน

๓. ที่นำหน้าคำกริยา คำขยายและอื่นๆ มีลักษณะต่างๆ กันดังนี้

ก. ที่กร่อนเสียง มี ฉะ ยะ ระ ละ ฉะ

ฉะ

ในคำ ฉะนั้น ฉะนั้น ว่ากร่อนเสียงจาก ฉัน (เหมือน
เช่น อย่าง) ในคำ ฉัน ฉัน

ในคำขยาย ฉะฉาด ฉะฉาน ฉะฉ่า ฉะฉ่อย ว่า
กร่อนจากคำซ้ำ ฉาดๆ ฉานๆ ฉ่าๆ ฉ่อยๆ ที่จริง ฉะฉาน
อาจกร่อนมาจาก ฉวดฉาน ก็ได้

ยะ ระ ละ

ในคำ ยะยิบยะยิบ ระเวียง ระเรื้อย ระริก ระริน หรือ
ฉะลอน ฉะลาน ฉะลิบ ฉะเลาะ ก็ว่ากร่อนมาจากคำซ้ำ ยิบๆ ยับๆ
เวียงๆ เรื้อยๆ รินๆ หรือ ลอนๆ ลานๆ ลิบๆ เลาะๆ ที่จริง ละเลาะ
อาจจะกร่อนมาจาก ลัดเลาะ ก็ได้

อะ

ในคำ อนึ่ง อะไร ก็ว่ากร่อนมาจาก อันหนึ่ง อันไร
หรือ อันใด คำทั้งหมดที่กล่าวมาแล้วล้วนแต่มีวิสรรชนีย์ประทั้งสิ้น ทั้ง
นี้นอกจากคำ อนึ่ง เพียงคำเดียว

ข. ที่เพิ่มเสียงเพื่อไม่ให้เสียงคอนกัน ได้แก่ กะ

คำที่เพิ่มเสียง กะ เพื่อไม่ให้เสียงคอนกันนี้ โดยมากเป็นคำ
ซ้อนเพื่อเสียง ที่เสียงพยางค์หน้ากับพยางค์หลังมักจะเสมอกัน เช่น
จุกจิก ดุกดิก ตามธรรมดาตั้งกล่าวแล้วว่า คำใดที่มี ก ลงท้าย เรา
มักจะออกเสียง ก ท้ายคำเป็น กะ ด้วย คำซ้อนเช่นนี้จึงอาจออก
เสียงเป็น จุกกะจิก ดุกกะดิก เมื่อเพิ่ม กะ หน้าพยางค์ท้าย
เช่นนี้ เสียงพยางค์ท้ายย่อมจะหนักกว่าพยางค์หน้า จึงจำเป็นต้องเพิ่ม
กะ ที่หน้าพยางค์หน้าไปด้วย เสียงจึงจะเสมอกัน ไม่คอนกัน

คำที่เพิ่ม กะ ทำนองนี้ได้แก่ กะโตกกะตอก กะดุกกะดิก กะจุก
กะจิก

ค. ที่เทียบแนวเทียบผิด ได้แก่ กะ เช่นเดียวกับกัน

กะ ที่เพิ่มเพราะเทียบแนวเทียบผิดนี้ เพิ่มในคำซ้อนเพื่อเสียง เช่นเดียวกับข้างต้น ต่างกันก็แต่ที่คำซ้อนนั้นไม่ได้ลงท้ายด้วย ก จึงไม่ควรออกเสียง กะ ไม่ว่าที่พยางค์หน้าหรือหลัง แต่เมื่อเห็นคำข้างต้นออกเสียง กะ ถึงแม้คำที่ไม่มี ก ลงท้ายก็ใช้ กะ นำหน้าได้ ได้แก่

กะมอมกะम्म กะด่ากะต่าง กะตั้งกะตั้ง กะต่องกะแตง

ง. ที่ลงอุปสรรคเลียนแบบภาษาเขมร ซึ่งทำให้ความหมายและหน้าที่ของคำเปลี่ยนแปลงไปบ้าง อุปสรรคทำนองนี้บางคำอาจเป็นคำเขมรที่เรา่นำมาใช้กับคำไทย เช่น *ประสม* ส่วนคำอื่นๆ ไม่ปรากฏว่าได้มาอย่างไรเหตุใดจึงใช้อุปสรรครูปนั้นๆ เป็น *ระ* *พะ* หรือ *ชะ* จึงต้องถือว่า พอใจเสียงไว้พลางก่อน จนกว่าจะได้มีโอกาสรู้ที่มาของอุปสรรคแต่ละเอียด อุปสรรคที่ใช้เลียนแบบเขมร และมีความหมายต่างไปบ้างมีดังนี้

<i>ชะ</i> เช่น ดีร้าย - ชะรอย	<i>ชะดีชะร้าย</i> - เผื่อว่า	เดี๋ยวจะ เป็นไป
<i>ระ</i> เช่น คน - กวนให้กั้ว	<i>ระคน</i>	- คลุกคละปะปน
ตาย - สาก ไม่เรียบ	<i>ระคาย</i>	- ทำให้คายตัน
ย่อ - ทำให้สั้น	<i>ระย่อ</i>	- ท้อถอย กลัว
<i>ปะ</i> เช่น ปน - ผสม	<i>ปะปน</i>	- ผสมปนเปกัน
ติดต่อ - ทำให้เนื่องกัน	<i>ปะติดปะต่อ</i>	- ทำให้ติดกันต่อกัน
<i>ประ</i> เช่น ท้วง - ทัก คัดค้าน	<i>ประท้วง</i>	- แย้งอย่างแรง
เดี๋ยว - ครู่หนึ่ง	<i>ประเดี๋ยว</i>	- เพียงครู่เดียว
ห้วน - เกรง กลัว	<i>ประห้วน</i>	- หวาด หวาดห้วน
<i>พะ</i> เช่น รุงรัง-ไม่เป็นระเบียบ	<i>พะรุงพะรัง</i>	- รุงรัง ไม่รัดกุม
เย็บ-อาการยกขึ้นและ ตกลงของสิ่งๆ บางแบนและยาว	<i>พะเย็บ</i>	- กระพือขึ้นลงซ้ำๆ
<i>สม</i> เช่น ขอม - ตกลง	<i>สมขอม</i>	- ขอมด้วย ตกลง ด้วยกัน
รู้ - เข้าใจ	<i>สมรู้</i>	- รู้เห็นด้วย ร่วมคิดกัน
สู้ - ไปยัง ไปหา	<i>สมสู้</i>	- อยู่ด้วยกันฉันท่วมเมื่อย

สะ เช่น พรี้ง - รวมกันอยู่มากๆ สะพรี้ง	-	พร้อม ไสว สล้าวง
สะ เช่น พรืบ -พร้อม ทำพร้อมๆ สะพรืบ	-	พร้อมในทันที
		กันในทันที
สวย - งาม	สะสวย	- งดงาม
ส้าง-ทำให้หายยุ่ง(ผม)	สะส้าง	- ทำให้หายยุ่ง (ธุระการงาน)

ยังมีคำอีกประเภทหนึ่ง ซึ่งมีลักษณะเป็นคำที่มีพยัญชนะควบกล้ำ ร ล ย แต่ถ้าลองแยกพยัญชนะต้นกับพยัญชนะควบออกแล้ว จะปรากฏว่าพยัญชนะต้นมีลักษณะเหมือนอุปสรรคของเขมร ที่ใส่เพื่อทำให้มีความหมายเป็น*กวรีต* แปลว่า*ทำไว้* เช่น *เขเรียน* แปลว่า *ทำให้เรียน* หรือ *ฝึก* คำเช่นนี้มีเป็นอันมากในภาษาไทย ดังต่อไปนี้คือ

ช ในคำ ชย้า	แยกเป็น	ช+ย้า	แปลว่า	ย้าด้วยปาก
ชย้า	"	ช+ย้า	"	กำหรือบีบย้าๆ คลุกหรือเคล้าให้ เข้ากัน
ชยี้	"	ช+ยี้	"	ยี้ให้แหลก
ชยิก	"	ช+ยิก	"	ทำยิกๆ ทำถึๆ
ชยุกชยิก	"	ช+ยุกช+ยิก	"	ทำหยุกหยิก ยุ่งยั้ง ทำยุกยิกไม่ยู่ยั้ง
ชยิบ	"	ช+ยิบ	"	ทำตายิบๆ กระทบ ตาเป็นการให้อาณัติ สัญญาณ
ค ในคำ เคลื้อน	แยกเป็น	ค+เลื้อน	แปลว่า	เลื้อนไป ชยายออกไป ไป ไม่ยู่ยั้งที่
ย ในคำ ยลุก	แยกเป็น	ป+ลุก	"	ทำให้ลุกขึ้น
ยลี้ก	"	ป+หลีก	"	แยกออกไป หลีก ออกไป
ยลง	"	ป+ลง	"	เอาลง
ยลด	"	ป+ลด	"	ทำให้ลด เปลื้อง เอาออก
ยละ	"	ป+ละ	"	ละเลย
ยลด	"	ป+ลด	"	พ้นไป รอดไป

	ป/รับ	แยกเป็น	ป+รับ	"	ทำให้เรียบ ทำให้
					รับกัน อย่างปรับตัว
	ป/ร	"	ป+ร	"	ทำให้เป็นรูปๆ
พ	ในคำ พลั	"	พ+ลั	"	ลั
	ย				หลุดออก
	พ/ร	"	พ+ร	"	ทำซ้ำๆ

คำเหล่านี้บอกได้ว่ายากกว่า รูปที่มีพยัญชนะควบนั้นมีมาแต่ดั้งเดิม หรือเพิ่งมาลงอุปสรรคหน้าคำภายหลัง หรืออาจจะยืมมาจากภาษาอื่น มีภาษาเขมร เป็นต้น ถ้าเช่นนั้นคงลงอุปสรรคมาแต่ภาษาเดิมแล้ว เช่น คำที่อาจแยกได้เป็น ป+ราบ นั้น มีใช้ในเขมรทั้ง ป/ร่าย และ ร่าย แต่ บางคำก็มาลงอุปสรรคในไทย เช่น คำ วิ/รย ไม่มีในเขมร มีแต่ วิรย คำ เสื่อ เขมรก็ใช้ แต่ เคสื้อน ไม่มี คำ สะ มีในภาษาเขมร แต่ ปละ ผละ สละ ไม่มี

คำถาม

๑. เหตุใดภาษาไทยจึงมีคำมากพยางค์ใช้มากมาย
๒. กล่าวกันว่ายืมคำยืมกันได้ แต่ยืมลักษณะภาษาของกันมาใช้ไม่ได้ แต่เหตุใดคำไทยจึงมีคำที่มีอุปสรรคอยู่หน้าคำ ทั้งๆ ที่คำนั้นๆ เชื่อว่าเป็นคำไทยแท้
๓. มีผู้กล่าวว่า "ภาษาไทยบทจะรวยก็รวย มีคำให้เลือกใช้ได้มากมาย แต่บทจะจนก็จน หากคำใช้ไม่ได้เลย" ท่านเห็นอย่างไรกับคำกล่าวนี้ จงอภิปราย
๔. ท่านเห็นว่า เราควรสร้างคำในภาษาจากคำเดิมที่เรามีอยู่ หรือควรยืมคำบาลีสันสกฤตมาใช้ หรือใช้ทับศัพท์ (เฉพาะศัพท์วิชาการ) เช่น คำ ประสบการณ์ (experience) กิจกรรม (activity) พฤติกรรม (behaviour) หรือจะมีวิธีการอื่นใดอีก จงให้ความเห็น
๕. ทำไมจึงมีคำที่สร้างด้วยวิธีการต่างๆ ถึง ๓ แบบ คือ แบบคำซ้อน คำประสมและคำซ้ำ หากเลือกสร้างตามแบบใดแบบหนึ่ง เพียงแบบเดียวจะมีดีกว่าสะดวกกว่าหรือ จงพิจารณาด้วยเหตุผล

จ. ก. คำที่มีความหมายเชิงอุปมาในภาษาไทยสร้างด้วยวิธีการอย่างไรบ้าง

ข. คำต่อไปนี้มีความหมายอย่างไร ใช้อย่างไร
หัวฟุงหัวมัน มือลิง สดขาว เลียบเคียง คมคาย นอกกริตนอกกรอย

๗. ก. จงคิดคำไทยเรียกสิ่งต่อไปนี้โดยอาศัยวิธีการสร้างคำข้างต้น

ไนท์คลับ เฮลิคอปเตอร์ มอเตอร์ ครีม (ทาหน้า) ซูเปอร์ไฮเวย์

ข. ถ้าจะใช้คำไทยๆ เรียกชื่อต่อไปนี้ควรใช้ว่าอย่างไร
ลองคิดทำดู

ชนบัตร ธนาณัติ ไปรษณีย์ วิทยุ ราชการ

๘. คำต่อไปนี้มีทั้งคำซ้อน คำประสม คำเดี่ยว จงทำเครื่องหมายให้รู้ว่าเป็นคำอะไร พร้อมทั้งอธิบายความหมายด้วยว่าคำนั้นๆ หมายความว่าอย่างไร

๑. เป็นเครื่องเข็ดหน้าชู้ตาของเขา

เขาเดินเข็ดหน้าอยู่ได้

๒. ทำเจ้าหน้าเจ้าตา เธอเป็นเจ้าหน้าที่หรือ

๓. หากินนอนให้เขานอนหน้อยซี หากินนอนให้เขานอนหน้อยซี

๔. สัญญาณ้ผูกมัดเรามากนะ ผูกมัดให้แน่นไม่หลุดทีชวนะ

๕. เธอฮั่นฮั่นให้ดินะ เธอฮั่นฮั่นให้ดินะ